

Musz Musz, a nyulacska

Ebben a kisállat-kereskedésben melóztam. Néha a díszhalas részleg iránt vágyakoztam, hogy kipeccázhassem a rengeteg döglött halat. Több kipurcant állat lebegett a vízfelszínen, mint élő. Beslattyognék szombaton, eltakarítanám a szart meg minden mocskot, s legalább a bolti populáció fele kampó, teljesen kiszáradt lenne. Az összes rágcsáló mumifikálódva, semmi életlendület nincs bennük, ám a bomlás jelei nem mutatkoznak. Voltaképpen kiszikkadtak, s a legrémissztóbb arc-kifejezéssel a pofázmányukon távoztak mindannyian az örök vadászmezőkre. Megannyi múmia, amint látod. Mint amikor előkapartak valami múmiát, „Ó istenem, egy emberi lény teljesen befáslizva, tuti múmia lehet”. Tényleg, mikor elevenen eltemették azokat a csőríkáimat, mert gázosan néztek ki, s a szájukat örökre betapasztották. Elképelem őket elfúló sikolyaik meg a többi közepette. „Én vagyok a kibaszott uralkodótok, rohadt korcsok! Nem hagyhattok idelem! Visszajövök egy másik életben, és szétcseszlek benneteket!”

Szerencsétlenül vergődő állatok jobbra és balra, hát azért csak beugranék a hét folyamán meg a hétvégén, bejönnek és megtenném, ami tőlem telhető. Én voltam ott az egyetlen igazi alkalmazott, no meg rajtam kívül a barátom, Ian. Szóval szombatonként bepattannánk ide, s hapsikáim, az összes itteni szerencsétlen dögrováson lenne, bezony a jó öreg Skip főnököt is ki kell segíteni, mert akinek eladta, úgy tűnik, képtelen a gondokkal megbirkózni. Ki kellett fundálnunk ezerféle hazugságot, mivel nem tudtunk minden ketrecet kipucolni akkorra, mikor az első vásárlók betoppantak. Ez az oka, hogy felfedeztük az Ausztráliai Szunnyadó Patkányt. Egy hölgy lépett be, s az egyik rágcsálós ketrecben pont aszalódott két élettelen patkány. Egy másik meg éppen lakmározott belőlük. „Hé, kiadós ingyenkaja a sarokban.” Ez a nőci bejött és megszólalt, „Bocsánat uraim, hm, azt hiszem, két egyed megdöglött.”

Én persze igyekeztem kisütni valami elfogadható indokot, olyasmit, hogy „Nos, hát...” Aztán Ian elmosolyodott, majd azt mondta, „Azok Ausztráliai Szunnyadó Patkányok. Nagyon mélzásokak..”. Erre felemelte az egyik merev testet és így szólt, „Látja, kicsattan az egészségtől”.

Az asszonság nem hagyta annyiban, „Ő tényleg, nekem viszont élettelennek tűnik”.

„Tudom én, hogy rengeteg ember megzavarodik egy pillanatra. Ezek nem feltétlenül a legtokéletesebb kedvencek, bár mi szívesen áruljuk őket. A hagyományosabbja rohangászik eszetlenül a ketrecben, ám ez a két példány megérzi az aggasztó szagokat. A rothadó állatokét. Biza, a jó öreg régi vágású Ausztráliai Szunnyadó Patkányok.” S a hölgy feladta. Ian briliáns volt.

Állandóan átvértük az érdeklődőket. „Elnézést uram, kezdte egy fiatalember, mintha négy döglött aranyhalat látnék amott. Nem kellene eltávolítani őket az akváriumból?”

„Jaj dehogy, nem, nem, nem, nem, nem, nem. Abszolút virgoncak. Csak a felszínre úsztak, várják az edelüket. Tudja, felvitorláztak, mert közel akarnak lenni a táplálékhoz. Azért csinálnak így. Makkegészséges és mohó halacsák.”

Húsvét környékén szereztünk harmincöt nyulat, eladtuk mindet, de hétfőre húszat visszahoztak, mert mindegyik a végét járta. S miért haldokoltak? Mert a vásárlók rá se hederítettek a fiatal eladósráca, aki tájékoztatott mindenkit, legyenek szívesek Purina pelyhesített nyúleledellel etetni őket, ne répával, salátalevéellel. Egyik sem a Tapsi Hapsi. A házasított nyuszik képtelenek sárgarépán élni, lehetetlenség megemészteniük, s miután szegény párok bemajszolják a répát, nem tudják feldolgozni, hatalmas darabokat préselnek ki, amelyek belülről felhasogatják a testüket. Mintha eltévedt repeszdarabok vágódnának ki a valagdból. Úgy néznél ki, mint Nancy Reagan a vége felé.

Az egyik nyulat visszahozták, s minden összezavarodott. A répa átsüvített rajta, s a mama,

aki a gyerekeinek ajándékozta, felbőszült. Komplettről volt, Musz Musznak nevezte a jószágot. Ilyeneket mondogatott: „Ő Musz Musz, a nyulacska. Nem tarthatjuk tovább magunknál. Musz Musz betegeskedik.” Bár Musz Musz viszonylag jól tartotta magát. Amikor a nyuszik kornyadoznak, a ketrecük vagy a kamra sarkában gubbasztanak. Kiül a fájdalom az ábrázatukra.

Szóval behozták Musz Muszt, és lan meg én igyekeztünk nem beleröhögni a hölgy arcába. Cipelte Musz Muszt a cédrusforgácsokkal teli ketrecében, mindkét oldalán egy-egy gyerek, akik értetlenkedtek, „Tényleg el kell búcsúznunk Musz Musztól?”

„Drágáim, nem tarthatjuk meg. Kérem, vegyék vissza Musz Muszt.” Én erre azt válaszoltam, „Rendben, de tudja, a főnök utasítására nincs visszatérítés”.

„Nem akarom vissza a pénzt. Csak azt szeretném, ha gondját viselnék, jó dolga lenne itt. Szeretjük Musz Muszt.”

A kölykök bólogattak, „Szeretjük Musz Muszt”.

Így hát én, „Oké, visszavesszük. Később találkozunk”. Aztán a két csemete meg a tébolyult asszonyosság lelépett. Előttünk Musz Musz, s megszólalok, „lan”, „Igen” feleli ő.

Kérdezem, „Tudod mi van az emeleten a nagy python terráriumában?”

Válaszol, „Egy nagy python talán?”

„Bizony ám. S azt hiszem, koplal.”

„Javasolom, gyerünk, etessük meg a pythont Musz Musszal.” A pythonoknak sem árt táplálkozniuk. Kivettem Musz Muszt a ketrecéből, s jól megcsavarintottam a fejét, miközben határozottan rántottam egyet a nyakicáján. Musz Musz nem tudta, mi csapott le rá. Csigolyatörés. Kicsináltam a rágcsálók rendjébe tartozó pici seggét.

Megadom a magyarázatot, miért szakasztottam élete fonalát. Mi szeretnél jobban, ha Musz Musz helyében volnál: kinyuvasztalak villámgyorsan, vagy megragadlak elevenen, s behajítalak egy hatalmas kígyó hajlékába, ahol jó öt percen át üldözik a remegő hátsódat körbe-körbe, harapós fogak csapnak le rád a méreteidnek megfelelő erősséggel, megragadnak, összeroppantanak, a szart is kiszorítva belőled, addig gúvasztva a szemed, amíg meggebedsz. Őt fergeteges perccel vesz igénybe. Ezt kívánnád, vagy engednéd, hadd csapjam le én a pilácsot?

Na, kinyírtam Musz Muszt, s vittem fel az emeleti találkozóra Mr. Pythonnal. Kinyílt az üzlet ajtaja. A dilis mama meg a két gyerkőc jött vissza. Musz Muszt a hátam mögé rejtettem. „Megdöntöttük magunkat, Musz Muszt akarjuk.”

Jól hallottam? „Á, tudja, maga nem afféle nyúlkedvelő. lan, a hölgy inkább aranyhal érdeklődésű. Asszem, egyetértesz. Asszonyom, tudnék ajánlani önnek egy akváriumot, három aranyhállal, ingyen teletöltve vízzel. Amire magának valóban szüksége van, hogy aranyhala legyen. Nem látszik igazán nyúlpártinak. Díszhal illik magához, s mi most elindítjuk ezen az úton. lan, miért nem kíséred fel az emeletre, miért nem mutatod meg önagságának széles aranyhal választékunkat?”

„Musz Muszt kérem vissza. Hol találom Musz Muszt?” Nem akart lekopni. Hát ez az a pillanat, amikor a 9-től 5-ig tartó, rémesen fizetett melő művészetté nemesül. Elé tartottam Musz Muszt. Valóban feldobta a tappancsát. „Édes istenem! Musz Musz! Musz Musz!” A jó öreg „ez egy Ausztráliai Szunnyadó Belga Nyuszi” trükk nem működött, mert Musz Musz nyaka tényleg kitekerve és szívároga a vér az orrocskájából. Musz Musznak tényleg kampec.

Azt mondom, „Fogja Musz Muszt. Beteheti a ketrecébe és viheti a bűdös francba”. A nőci teljesen begőzölt. Szívából utált. Azért elmagyaráztam, „Nos, maga átadta megőrzésre, én viszont a python felügyeletére bíztam” – Erre mindenféle nevekkal illetett, azután elhúzott. Sosem láttuk többé.